

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Theses Theologicæ Apologeticæ Et Miscellanæ,
Adversvs Doctrinam Cornelii Iansenii Propvgnatam Ab
Eivs Patronis Svb Prætextv Qverimonix Typographi
Lovaniensis**

Derkennis, Ignatius

Antverpiæ, 1641

III. De Gratia Svfficiente.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73743](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73743)

Non item inuatur, quod communis fuerit omnium in primo homine perditio; quod vna omnium natura, & vna omnium causa; (vt ex Prospero referunt) nisi hæc fuerit (vt idem Prospero asserit) à Domino nostro in veritate suscepta. Nam redempti dici non possunt, pro quibus lyttim non perfoluitur, etsi ob eandem causam captiui sint, ob quam alij, pro quibus soluitur; etsi pro iis etiam futurum sufficiens, pro quibus non soluitur.

Quamuis nec Tridentinum, nec Prospero Iansenio aduerfarentur, mutila nihilominus eius foret defensio, & desertio cause potius; cum ad duo dumtaxat accusationis capita aduocati illi obiter, & perplexè respondeant, plurima verò alia, tot illustria Scriptura loca, tot irrefragabilia maximi nominis Patrum, ipsiusque Augustini testimonia intacta relinquant. Vide Thesium cap. 2. artic. 6. cap. 3. artic. 3. cap. 5. par. 5.

III. DE GRATIA SUFFICIENTE.

IANSENIUS Gratiam sufficientem, quæ sit distincta ab efficaci, sic pro hoc statu negat, vt asserat. 1. eam inutilem, & perniciosam. 2. Maiori utilitatem, quam Pelagianæ hallucinatione, iam statuit; ac per eam induci naturæ integritatem. 3. Eam tantum feruere maiori damnationi. 4. Inuentam contra sensum Ecclesie, Patrum, & omnium vetustiorum Theologorum. 5. Per eam euerri principia, quibus Patres veram Christi gratiam defendunt. 6. Illam, videri monstrum quoddam singulare gratiæ. Vt retulimus cap. 2. Thesium, articulo 8.

PATRONI eius circa hæc ita Iansenium suscepere propugnandum, vt alius dissimularis, dicant. 1. Non veram Christi gratiam, monstrum vocari à Iansenio, vt inuidiose, inquit, inculcatur; sed colligere eum ex monstruositate illa, quod gratia ea nunquam sortiatur effectum, nullam eiusmodi gratiam dari. 2. Non adeo debere id mirum videri, quia medicamentum illud, monstrum quoddam foret medicamenti, quo hausto, ægri mori tantum possent; non hausto, essent immortales: adeoq; cum nemo possit spiritaliter mori, nisi per gratiam sufficientem (vt volumus Scholasticis) Deus illi assistat; & illa nunquam tota æternitate sit habitura effectum; videretur eam dari, quibus tantum posse mori, & non datâ, esse immortalis, quod monstrum est. Vide pag. 6. Querimoniam. Postremo pag. 33. queruntur, verba Trident. sess. 6. cap. 11. ad probandam gratiam sufficientem, contra Iansenium, per vim alio referri, quam à Concilio allata sint. pag. 33.

Non s. veram Christi gratiam internam, in hoc statu ex eius meritis conferri, quæ lapsis indebita sit, & non efficax, ex Scripturis, Conciliis, Patribus, & vnanimi, post tot facta, Scholasticorum consensu, demonstrauimus cap. 2. Thesium art. 8. Quod adeo receptum est, vt oppositum meritò in Caluino damnetur. Per eam porro roboratur voluntas, vt possit operari, si velit; & liberè consequi salutem: cui proinde nulla deest conditio, ad veram Christi gratiam requisita. Hanc à Iansenio vocari, singulare quoddam gratiæ monstrum, nemo negare potest, nisi qui oculis suis fidem non habeat. In hoc

ergo qui Iansenio patrocinantur, monstruosam censuram tuentur.

Nemo gratiam merè sufficientem, potest monstruosam vocare, nisi penitus illam omnem, pro hoc statu, velit sublatam: quo ipso quoddam quasi portentum inducit. Illa enim sublata, an non monstruosum est, præcipi omnibus in hoc statu, vt salutem suam ferid curent, vt peccata vitent, sub interminatione pœnæ æternæ incurrendæ, ni obsequantur, & interea deesse cuius reprobo, etiam ante lapsum finalem iusto, necessariam gratiam ad salutem, & cuius peccanti, (nec enim illis adest gratia efficax, quæ secundum hanc rerum ordinem posita hypothefi tantum dari potest) eam, quæ exigitur vt possit euitari peccatum? Sic dum monstrum sibi fingit Iansenius, eiusque Affectu in gratia sufficiente, vel eo solo, quod illam dari nolint, verum monstrum inducunt.

Ex altero etiam capite, insolens est Iansenij, aliorumque censura, quod monstruositatem gratiæ sufficientis, arguant ex perpetua carentia effectus; nam etsi sufficiens, quæ talis, semper frustratur effectum, id tamen non oritur ex intrinseco vilo gratiæ defectu; (vt male arguitur) sed ex solo vitio liberae voluntatis reuuentis operati. Et sanè si carentia effectus, eam arguit monstruositatem, monstruosam etiam erit gratia, Angelis omnibus lapsis data ad pœfuerandum, (quam admittit Iansenius) in tot millibus non sortita effectum. Deinde gratia intrinsecè eadem cum ea, quæ sufficiens est, in alio sortitur effectum, qui rectius vitur illa datâ. Ex quibus patet hæc falsa esse. 1. Hominem per gratiam illam, tantum mori posse. 2. Hominem hac non datâ, fore immortalem; nam etsi tunc, ob potentiam operandi subtractam, peccaturus non sit, non idè liberabitur à morte peccati prius contracti. 3. Gratiam sufficientem æquiparari posse cum medicamento, quo hausto æger tantum mori possit, quia cum ægritudo tum superet vim medicamenti, nequit hoc ob defectum virtutis requiri.

et, adferre facultatem; gratia vero illa, ex se conferre potest vitam, & mors solùm sequitur ex voluntate quæ gratiæ resistit.

Quam insolens censura est, tam parum fundata querimonia Iansenianorum, quæ ad probandam gratiam sufficientem per vim adduci iactant Trid. sess. 6. c. 11. Elucet id manifestè, si scopus Concilij & contextus capituli attendatur. Inscrubitur caput: *De observatione mandatorum Dei, deq; illius necessitate, & possibilitate.* In illo iam iustificatos, Concilium inuitat, ad ea præcepta religiosè seruanda, & maiorem in virtute profectum. Quod ut impetret: 1. clamant dicentes, impossibile esse iustificato seruare præcepta. 2. docet Deum inuadendo monere, & facere quod possis, & petere quod non possis, & adiuuare, ut possis. 3. illos proficere posse per Christum.

4. subiicit: *Deus, suâ gratiâ solum iustificatus, non deserit nisi prius deseratur.* Tandem ita concludit: *Sic currite ut comprehendatis.* An non hinc apertè conficitur, iustificatis datam esse potestatem seruandi præcepta, & adiuuari illos ut possint ea seruare, & proficere, ac tandem conceptâ spe, (quæ non confundit) quod Deus eos non deseret, feliciter comprehenderet. Et si data ea potestas, quomodo data nihil per gratiam, saltem sufficientem; quæ hinc vis illata Concilio? Imò quæ non inferret à Iansenio, dum gratiam sufficientem negat. Quid enim est deserere, quam subtrahere gratiâ, potestatem, etiam iustificatis, adiniuam peccandi? Sanè enim à medico desereretur æger, qui, quam adhibere posset, negaret medicinam vitæ seruandæ necessariam.

IV. DE GRATIÆ MOTIONE ET COOPERATIONE EIVS CVM VOLVNTATE.

NON rapit, inquit, Deus impetu effici, & irresistibili, ut Hæretici fingunt, humanum arbitrium, tanquam rem inanimatam, aut appetitum brutarium. pag. 41.

Resp. Quis hætenus ita insaniuit, ut tanquam rem inanimatam, aut appetitum brutarium, humanum arbitrium rapi dixerit, sanè nefarius: necdum, puto, negat ut hominem rationale esse animal. audi Caluini. 2. instit. cap. 5. § 14. *Extranea*, inquit, est illa similitudo, quæ nos inuidiosè grauauit: quis enim ita desipit, ut hominis mentionem à iactu lapidis nihil differre autumat? & post pauca: *an cum saxo conferemus, quod alieno impetu vibratum, nos mouet, nec sensu, nec voluntate propria feratur? videntur quantum sit discriminis.* Ceterum irresistibilem esse gratiæ motionem illi constanter docent, docet etiam Iansenius. vide Theses cap. 2. art. 8. & 9. cap. 3. art. 4. cap. 5. parall. 8.

Dicunt ex Patre Suario intelligi, Deum duplici concursu impellere posse humanam voluntatem, uno rapiendo, & necessitando eam, ut Hæretici volunt, altero molliari, & qui non auferat libertatem. pag. 42.

Resp. nihil ad rem: verba dantur. Quis Theologorum vnquam negauit Deum posse rapere voluntatem, & necessitare ad bonum? Sed hoc est, quod contra Hæreticos hætenus docuere Doctores Catholici omnes, non semper ad facere per gratiæ impulsum,

alioqui dum faceret, non relicto in vitam libertatis, ite mollior concussus, si necessitationem non excludat, à priori nec hilem differet, si excludat, deserit Iansenius, quæ necessitati voluntatem toties inculcat. vide Thesium cap. 2. art. 11. cap. 3. art. 7. cap. 4. § 11.

Pagina 36. sic habent: *Autem Iansenius, cum Luthero & Caluino, negare gratiam cooperari voluntati: & tamen nullis inculcat ut amque in opus bonum influere.*

Resp. et si inculcetur centies milles, adque sibi contradiceret, ut solet cum iis, quæ regiâ viâ relicta nouas sectantur sententiis numquam efficit, quin verum dicent Thesium auctores, cum dixere, Iansenio Pelagianas phrasas esse gratiam prouocare, allicere, cooperari voluntati: sed bene habet, quod id non negent eius aduocati anonymi, asserunt id ipsam strenuè, verum subtiliter pro subtilibus: subtilissimè, inquit, & præcisè loquendo gratia operatur, quia operatio ab ea incipit; voluntas humana cooperatur, quia gratia non ad simul operandum trahit. Ecce iam non cooperatur gratia, sed subtilissimè loquendo, per nos licet igitur, ut credat, qui volat, subtilissimè locutum Iansenium, dum Pelagianam phrasim vocauit gratiam cooperari voluntati, sed simul Thesium auctores verum dixisse, & Iansenium infelices habere aduocatos. vide Thesium cap. 2. art. 10.

V. DE LIBERTATE INDIFFERENTIÆ.

Libero arbitrio indifferentiam tribuit à Iansenio, & peccata verè libera esse, 2. Contendunt Ianseniani, & oppositum esse falsissimè (pag. 40. & 41.)

2. negari tantum indifferentiam eam, quam excepit Scholastici, quam nec in suis approbat Bellarminus. pag. 40. 3. à Iansenio diu voluntatem, efficit.